

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 621/05
06.09.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Николе Латиновића, председника већа, Николе Мићуновића, Зорана Савића, Миодрага Вићентијевића и Верољуба Цветковића, чланова већа, са саветником Јолан Мадарас, записничарем, у кривичном предмету оптуженог АА, кога брани АБ, оптуженог ББ кога брани АВ, адвокат, због кривичног дела разбојништва из члана 168. став 1. КЗ РС у вези члана 22. ОКЗ и крив. дела изнуде из члана 180. став 1. КЗ РС, одлучујући о жалбама Окружног јавног тужиоца у Новом Саду и браниоца оптуженог АА, изјављеним против пресуде Окружног суда у Новом Саду К.број 15/03 од 24.1.2005. године, у седници већа одржаној у смислу члана 375. ЗКП дана 6. септембра 2005. године донео је

ПРЕСУДУ

Уважавањем жалбе браниоца оптуженог АА, само у погледу одлуке о кривичној санкцији, ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Окружног суда у Новом Саду К.број 15/03 од 24. јануара 2005. године, на основу члана 51., 52. и 53. Основног кривичног закона оптуженом се изриче условна осуда, тако што се казна затвора у трајању од 6 (шест) месеци изречена првостепеном пресудом узима као утврђена казна, и одређује, да се иста неће извршити уколико оптужени у року од 3 (три) године не почини ново кривично дело.

Жалбе Окружног јавног тужиоца у Новом Саду и браниоца оптуженог АА СЕ у осталом делу ОДБИЈАЈУ као неосноване и првостепена пресуда у непреиначеном делу ПОТВРЂУЈЕ.

Образложење

Побијаном првостепеном пресудом оглашен је кривим АА због кривичног дела изнуде из члана 180. став 1. КЗ РС и осуђен на казну затвора у трајању од шест месеци, а на основу члана 355. тачка 3. ЗКП оптужени ББ је ослобођен од оптужбе да би починио кривично дело разбојништва из члана 168. став 1. КЗ РС у вези члана 22. ОКЗ.

У пресуди је одлучено, да трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава суда, и оптужени АА је ослобођен од плаћања паушала, и утврђено је, да одштетног захтева оштећених нема.

Против наведене пресуде жалбе су изјавили:

- Окружни јавни тужилац у Новом Саду због битне повреде одредаба кривичног поступка, због погрешно утврђеног чињеничног стања, због повреде кривичног закона и због одлуке о казни, и предложено је, да се првостепена пресуда укине и предмет врати на поновно суђење или пак да се иста преиначи и оптуженом АА изрекне стожија казна;

- бранилац оптуженог АА због битне повреде одредаба кривичног поступка, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, због повреде кривичног закона и због одлуке о казни, са предлогом, да се првостепена пресуда укине и предмет врати на поновно суђење, или пак да се иста преиначи и оптуженом изрекне блажа кривична санкција. У жалби је дат предлог, да се оптужени и бранилац обавесте о седници већа другостепеног суда у смислу члана 375. ЗКП;

- бранилац оптуженог ББ је дао одговор на жалбу Јавног тужиоца и предложио је, да се иста одбије као неоснована и првостепена пресуда потврди.

Републички јавни тужилац у Београду дописом Ктж. број 758/05 од 26.4.2005. године је предложио да се уважи жалба Окружног јавног тужиоца у Новом Саду и поступи у смислу жалбених предлога, а да се одбија жалба браниоца оптуженог АА.

Врховни суд Србије одржао је седницу већа у смислу члана 375. ЗКП у одсуствости уредно обавештеног Републичког јавног тужиоца у присуству оптуженог АА и његовог браниоца, размотрио је списе предмета заједно са првостепеном пресудом и након оцене навода и предлога из жалби, одговора на жалбу, писменог предлога Републичког јавног тужиоца и објашњења датих на седници већа, нашао:

Првостепена пресуда не садржи битне повреде одредаба кривичног поступка ни повреде кривичног закона на које жалбени суд увек пази по службеној дужности у смислу члана 380. став 1. тачка 1. и 2. ЗКП.

Неосновано се жалбом Јавном тужиоца првостепена пресуда побија због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 8. ЗКП, наводећи, да је првостепени суд у пресуди прекорачио оптужбу, утврдивши, и уносећи у изреку да је оптужени АА силу и претњу према оштећенима применио у околностима, када се није уверио, ко му је причинио штету на возилу оштетивши ретровизор. Поред овако учињеног проширења чињеничног описа, првостепени суд је изменио и правну квалификацију дела, са кривичног дела разбојништва из члана 168. став 1. КЗ РС, на кривично дело изнуде из члана 180. став 1. КЗ РС.

По налажењу Врховног суда, у изреци и чињеничном стању првостепене пресуде, првостепени суд је оптуженом АА ставио на терет инкриминисани догађај како је то дато у оптужници Јавног тужиоца, али је након изведеног доказног поступка изреку пресуде уподобио утврђеном чињеничном стању. Измењена правна квалификација дела је учињена у правцу блажег кривичног закона, па није прихватљив став из жалбе Јавног тужиоца, да је у конкретном случају прекорачена оптужба.

Неосновано се жалбом браниоца оптуженог првостепена пресуда побија због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП, јер по налажењу Врховног суда, пресуда је јасна, разумљива и у изреци и у образложењу и иста не садржи противречности нити друге недостатке, које би је чиниле мањкавом у смислу цитираних законских одредби а то се односи и на део изреке о постојању противправне имовинске користи, а што се оспорава жалбом.

Чињенично стање пресуде је правилно и потпуно утврђено и у осуђујућем и у ослобађајућем делу пресуде, па су неосноване изјављене жалбе због наводне мањкавости утврђеног чињеничног стања.

Правилно је првостепени суд утврдио, да је оптужени АА зауставивши своје возило употребио силу и озбиљну претњу према лицима у путничком аутомобилу "___" у намери прибављања противправне имовинске користи принудивши их да му предају новац, наводећи, да су му причинили штету оштетивши ретровизор на његовом возилу у ранијем току вожње. С тим у вези, неосновано се истиче у жалби Окружног јавног тужиоца у Новом Саду, да је о наводном оштећењу ретровизора говорио само оптужени у својој одбрани, јер су саслушани сведоци оштећених већ у истрази дана 18.11.2002. године и то ВВ и ГГ изјавили, да је оптужени у нападу на њих спомињао, да су му закачили и откинули ретровизор.

Правилно је утврђено да у односу на оптуженог ББ нису изведени такви докази, који би потврдили, да је овај оптужени критичном приликом извршио кривично дело разбојништва из члана 168. став 1. КЗ РС, јер је

и по мишљењу овога суда, улога поменутог оптуженог била у тој мери мала, да се не може извести закључак ни да би учествовао у примени силе или претње према оштећенима, није их принудио на предају новца, једино се налазио критичном приликом у друштву са оптуженим АА као сувозач у његовом возилу. У односу на оптуженог ББ правилно су примењене одредбе члана 355. тачка 3. ЗКП и неоснован је став из жалбе Јавног тужиоца, да је поменути оптужени погрешно ослобођен од оптужбе.

На правилно и потпуно утврђено чињеничног стање првостепени суд је правилно применио кривични закон, када је радње оптуженог АА правно квалификовао као кривично дело изнуде из члана 180. став 1. КЗ РС. О извршеној правној оцени дела суд је дао разлоге које у потпуности прихвата и овај суд, па су неосноване изјављене жалбе због повреде кривичног закона, наводећи, у жалби Јавног тужиоца да су радње оптуженог представљале кривично дело разбојништва из члана 168. став 1. КЗ РС у договору са другим оптуженим у вези члана 22. ОКЗ а неоснована је и жалба браниоца оптуженог да би се у конкретном случају радило о кривичном делу самовлашћа, за које кривично дело није постојала одговарајућа тужба приватног тужиоца.

Испитујући првостепену пресуду у вези одлуке о кривичној санкцији за оптуженог АА, поводом изјављених жалби Јавног тужиоца и браниоца оптуженог, Врховни суд налази, да је првостепени суд правилно утврдио све околности које су од значаја за изрицање кривичне санкције из члана 41. ОКЗ.

Правилно су утврђене као олакшавајуће околности да је оптужени делимично признао извршење кривичног дела, да је млад, протек времена, да оштећени нису поставили одштетни захтев а правилно је оцењена као отежавајућа околност, да је оптужени осуђиван за крив. дело из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру.

Имајући у виду све околности извршеног кривичног дела, и конкретну тежину истог, Врховни суд налази, да због кривичног дела изнуде из члана 180. став 1. КЗ РС изречена казна затвора у трајању од шест месеци је престрога казна, и да има места изрицању блаже кривичне санкције – условне осуде.

Стога, уважавањем жалбе браниоца оптуженог у вези одлуке о казни, Врховни суд је изречену казну затвора у трајању од шест месеци узео као утврђену казну, и извршење исте одложио на три године, под условом, да у наведеном року оптужени не почини ново кривично дело, уз примену одредаба чл. 51, 52. и 53. ОКЗ.

Истовремено, изјављена жалба Јавног тужиоца због одлуке о казни се оцењује као неоснована, као и навод, да суд није на адекватан начин ценио постојеће олакшавајуће и отежавајуће околности.

На основу члана 388. и члана 391. став 1. ЗКП, Врховни суд Србије је одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар Председник већа – судија

Јолан Мадарас, с.р. Никола Латинковић, с.р.

За тачност отправка

ОК